Království snů

Je tak nádherný. Modrý a průsvitný a krásně září. Přitom je tak chladný a modrý, až mě z pohledu na něj zamrazí. Nechápu, jak někdo mohl v lese ztratit tak nádherný kámen. Přejíždím dlaněmi po jeho modrých hranách. Pálí mě a chladí zároveň. Je jako křišťálová voda, jako zářivá hvězda a jako matný a nejistý sen. Do holých kolen, které mi vylézají z kozaček, mne studí lesní mech zvlhlý od tajícího sněhu začínající zimy. Schovám kámen do truhly, truhlu do hlíny, hlínu pod mech a na mech naaranžuji listí. Už chci odejít, ale pak si to rozmyslím. Vytáhnu kámen z truhly, strčím si ho do kapsy a vyplížím se z lesa, aby mě hlídači neviděli. Musím se vrátit domů. Nemám v lese co dělat a už vůbec ne si hrát s nějakým šutrem.

Když jsem byla malá, otec mi vyprávěl, že královna Elizabeth dostala od svého otce 12 kamenů podobných tomu, který právě držím. Tyto kameny jsou známé jako *Ledové sny.* Podle nich se jmenuje naše Království snů. Královna s nimi léčila, čarovala a chránila království. Ale pak náhle zemřela a Ledové sny byly ukradeny. Dnes je náš vládce krutý. Nechává lidi hladovět a bičuje malé děti. On přímo baží po moci těch kamenů a několikrát už prohledával celou zemi. Myslím, že je nemožné, abych právě držela v rukou jeden z Ledových snů. *Nemožné.*

„Kdes byla?! Venku není na krok vidět, a ty se někde touláš! Měla jsem strach Kriss, tohle mi nemůžeš dělat," vybafla na mě matka, jen co jsem za sebou zaklapla dveře. „Kde máš Lott?" „Lott?" Má sestra se mnou určitě nešla. Nikdy bych ji nebrala do lesa. Pověsím kabát ke dveřím. „Lott tě šla před hodinou hledat, tak kde je?!" Matka zní vystresovaně jako nikdy a já taky. Co když se mé malé sestře něco stalo… „Lott se mnou nebyla, mami…"

„Eleno!" Do kuchyně vtrhne naše sousedka Margita. „Eleno! Tvá dcera…" „Co je s ní?!" Přeruší ji matka. „Je na náměstí," řekne Margita celá udýchaná, „ukradla dvě housky a pár jablek. Chtějí ji zbičovat!"

Matka je bledá. Vypadá, že každou chvíli upadne. Otec stojí u ní. Na stole leží nůž. Kabát visí u dveří. Vyrážím. Chňapnu po kuchyňském noži, kabát strhnu z věšáku tak, aby v letu trefil Margitu. Ta uskočí stranou a uvolní mi cestu ke dveřím, které ve spěchu nestihla zavřít. Kabát je po srážce s Margitou stále v letu a tak si ho v běhu přehodím přes sebe. Běžím, co mi síly stačí.

Lidé se za mnou otáčejí, když si uvědomím, že v ruce svírám nůž. Chci ho strčit do pravé kapsy od kabátu, ale nůž jen zaskřípe o tvrdý předmět. Kámen. No skvěle. Běžím dál.

„... čna Carterová dopustila krádeže, bude potrestána. A to deseti ranami bičem na hřbet jejích rukou!" Dobíhám schvácená na náměstí. Uprostřed stojí Lott. „Lott!" Křiknu a rozběhnu se za ní. „Lott!" Je bledá a její plavé vlasy u spánku špiní krvavý flek. Ruce několika hlídačů zdobí krvavé otisky zubů. Bránila se. Moje malá sestra určitě dala těm tyranům na frak. Jeden z hlídačů se ke mně rozběhne a chce mě odtáhnout. Kopnu ho pravačkou do holeně, až mi kámen vyletí kapsy. Hlídač mě pustí. V letu zachytím kámen, rychle ho strčím do kapsy a pokračuju v cestě. To už jsou u mě dva další hlídači a vlečou mě pryč. „Nechte ji být! Slyšíte? Pusťte ji! Jdu místo ní! Místo ní! Jen ji pusťte! Prasata! Nechte…" „Co jsi to řekla?!" velitel se na mě obrátí, evidentně podrážděn svou novou přezdívkou „Pusťte tu zlodějku! Tahle půjde místo ní. Řekla si o to!"

Uklidním se. Nechávám se dovést doprostřed náměstí a sleduju, jak odvazují Lott řemínky ze zápěstí. Je celá vyděšená. Když prochází kolem mě, pokusím se ji obejmout. „Lott, to je dobrý. Dobrý. Tohle…" Lott vzlyká a hlídači nás od sebe odtrhnou. „...zvládnu to," zavolám na ni ještě.

Nechám si na ruce přivázat řemínky a čekám, kdy dopadne první rána. Bič zasviští vzduchem a pravačkou mi projde ostrá bolest. Nechci se na to dívat a tak sleduju svá kolena. Druhá rána zasáhne částečně předchozí šrám a já zavřeštím. Levačka, která až do teď přežívala bez úhony, to při dalších dvou ranách schytává naprosto nečekaně, ale přes mé zaťaté zuby neprojde ani hlásek. Už ne. Pátá rána má opět těžký dopad na levačku, ale pravé ruce se stejně nevyhne. Nevykřiknu. Prostě ne. Čekám na šestou.

V tom se ozve otcův rázný hlas: „Tak dost! Zaplatím vám. Pusťte ji!" hlídač se vzdálí a já se opatrně podívám na své ruce. S levou to není tak zlé. Za to pravá je na tom hůř. Rány se kříží a jedna mi sahá od zápěstí až po ukazováček. Zkusím jí pohnout, ale bolest mě odradí. Slyším, jak se hlídač domlouvá s tátou: „Tak tedy dva zlaté a k tomu mi vrátíte to pečivo, co vaše dcera

ukradla.“ „Dobrá,“ souhlasí otec. Dva zlaté je dost velká pokuta za krádež jablek a dvou housek. Kdybychom měli dost jídla, tak bychom nekradli.

Táta mi odvazuje řemínky, ale já mu chci podat nůž. Zabloudím rukama opatrně do pravé kapsy, ale tam najdu jen kámen. A tak sáhnu do levé a nůž konečně objevím. Ruce svázané řemínky se mi pletou, ale rány na mých rukou najednou téměř mizí. To ten kámen! Bože co to má znamenat?!

Táta řeže a jeho zrak padne na mé skoro zdravé ruce. Vyvalí na mě oči. Mlčky mne zbaví pout a vrátí mi nůž. Já si ho dám do levé kapsy a otec mě odvede pryč.

„Co to má znamenat? Jaktože…“ „Nech ji být, Ronalde,“ přeruší matka otce, ale Lott jí skočí do řeči: „Ona mě zachránila, tati. Podívej se na její ruce. Jsou…“ oči jí sklouznou na mé zdravé ruce a všichni na mě zůstanou hledět. „Co to má znamenat?“ zkusí to otec znovu. „Jaktože jsi úplně zdravá?“ Z pravé kapsy pomalu vytáhnu kámen. Lott vyvalí svá modrá kukadla. Otec si dává ruku před ústa. Máma vypadá, že každou chvíli omdlí: „Kriss... Kriss, víš, co to právě… Víš vůbec, co držíš?!“ Zavrtím hlavou, protože nevěřím na moc Ledových snů. „Kriss, jestli ty rány zahojil tenhle šutr,“ kámen v mých rukou měkne a bledne a mizí, „tak je to...“ „Co je to, paní Carterová?“ Dveře rozrazí hlídači a já pevně sevřu dlaň, ve které bych měla svírat kámen. Kámen! Zmizel! Díky bohu! „Co prosím?“ řeknu pevným hlasem. „Ona jen... Ona...“ zkouší mě osvobodit matka, ale hlídač ji přeruší. „Co máte v té zavřené dlani, slečno Carterová?“ sykne hlídač. Vrhnu na něj ironický, nechápavý a nevinný výraz plný výsměchu. Já? Já přece nic nemám. Jak politování hodné, že? „Já ale nic nemám,“ ukážu prázdné dlaně a přihlouple se usměju. Hlídač si odfrkne, změří si nás všechny pohledem a práskne za sebou dveřmi.

„Uuufff,“ vydechnu si. Tohle je fakt šílenost. Držím v ruce zas ten kámen, co před chvílí zmizel. A on je to jeden z Ledových snů. Kámen, podle kterého se pojmenovalo naše království. Kámen, který hledá celé Království snů a možná i okolní říše. Neskutečné!

„Nevím, a ani se nebudu ptát, kde a jak jsi k tomu Snu přišla, ale jedno ti povím. Vrať ho tam, kde jsi ho našla. A to hned. Je to nebezpečné a nelegální,“ matka mluví tiše, ale rázně a soustředěně, až z ní jde strach. Lott sedí na židli s rukama v klíně a vypadá vyděšeně. „Mami, já… nechci ho vracet. Můžeme ho prodat a mít konečně aspoň na jídlo a. . .“ „Dost!“ vykřikne matka a opře se o stůl. Vypadá velice vyčerpaně. „Hned zítra zajdeme tam, kde jsi ho nešla a tam ho vrátíme! Přesně na to místo! Jasný?!“ řekne matka rázným, pevným hlasem a otec mi věnuje přísný pohled. „Mami, to je… Je to v lese za plotem,“ řeknu nakonec. Do lesa se nesmí. A já to dobře vím.

Pod nohama mi křupe čerstvý sníh. Přes noc sněžilo, ale na to se nedokážu soustředit. Jsem ospalá. Otec mě probudil ve čtyři ráno, abychom vrátili ten kámen. Do tváří mi sněží a to mě pomalu pomalu probouzí k životu. Celý svět se leskne a září. Jako můj kámen. Je to nádhera. Kdyby byla máma vzhůru a dívala se z okna, určitě by řekla, že je to *ladovská zima*. Nemám tušení, co to znamená. Nejspíš tím myslí ladná nebo elegantní. „Tati, co je to lado . . .“ „Psssst!“ přeruší mě otec. Ve městě je přísný režim. Pokud nás někdo uvidí, bude to problém.

Blížíme se ke strážní budce u oplocení. Nikde nikdo. Opatrně nakouknu okýnkem dovnitř. Stráž spí. Já se jí nedivím. Opřu se zády o budku vedle otce. Les máme za zády a město se rozkládá v údolí pod námi. Očima vyhledám náš dům. To nejlepší na něm je, že uvnitř je moje postel. Z úst mi létá pára. Je čas vydat se na cestu.

Rozhlédnu se a běžím k oplocení. Prolezu otvorem a pádím k lesu. Skryju se za prvním stromem a ohlédnu se na otce. Je u budky. Kývá hlavou a ukazuje mi, abych šla dál, že tu na mě počká. Fajn. Utíkám hluboko do lesa až k lovecké pěšině. Chvíli běžím po ní a pak zase nahoru. Zastavím se u zlomeného stromu. Opřu se o něj. Studený vzduch mě štípe v krku. Mám žízeň. Polknu a zalovím v pravé kapse. Nechci ho tu nechat. Mačkám kámen v ruce. Jenže musím. Naposled si prohlížím jeho ledové hrany. Když přejíždím prsty po jedné z nich, zaslechnu výstřel.

Hodím kámen do kmenu zlomeného stromu a peláším zpátky. Ladovská zima. V lese je ještě ladovštější. Musím zjistit, co způsobilo ten výstřel. Dobíhám k poslednímu stromu a v zápalu rychlosti do něj narazím. Jako první se podívám k domu. Je u něj hlídač. To je normální. Za úsvitu hlídači obcházejí město. Jenže tenhle vchází do domu. Cože? Podívám se na zem. K plotu kus ode mě vedou stopy. Těsně u plotu je sníh zválený a vedou k němu další dvoje stopy. Na zemi je krev.

Táta! Pokoušel se za mnou dostat. Do háje! Ano doslova do háje. Jenže se do toho háje nedostal a teď je postřelený bůhvíkde. Na to není čas. Toho teď nenajdu.

Prolézám plotem a opatrně běžím domů. Dveřmi se do domu nedostanu, jsou tam hlídači.

Navrším sníh na hromadu a chci vlézt do domu oknem zezadu. „Tak řekneš nám, kde je ten kámen, nebo ne?“ zaslechnu hlas hlídače. Zdá se, že je venku z druhé strany domu. Zanechávám pokusů dostat se do domu a vydám se po hlase. „Ta je nám k ničemu,“ plížím se podél stěny blíž k hlídačům, „zastřel ji!“ „Ne!“ vykřiknu zároveň s matkou a vyskakuju zpoza stěny. Matka a Lott stojí v nočních košilkách na mrazu a jeden hlídač míří na Lott. Matka mi věnuje úlevný pohled, ale pak se podívá za mne, a když nevidí tátu, její pohled je spíše ustaraný. „Á, tady ji máme. Naši malou uličnici,“ ozve se hlídač, „kdepak jsi byla maličká? Na procházce? Co?“ posmívá se. „Kde je táta?“ řeknu ledově. „Můžeš jít za ním, jestli chceš,“ provokují mě dál hlídači. „Kde je?!“ zvýším hlas. „Tak hele, zlato. Buď nám povíš, kde je šutr, nebo se tvá sestřička podívá za tatínkem. Nebo vy obě. Co ty na to?“ „Jaký šutr?! O čem to mluvíte? Kde je táta?!“ křičím ustrašeně. „Víme, že jsi měla jeden z Ledových snů. Kam jsi ho schovala?!“ „Žádný Sen! Kde je můj otec?! Co jste s ním udělali?!“ Hlídači se na sebe krátce podívají. Jeden kopne matku do břicha a druhý přestane mířit na Lott. Máma leží na zemi. Lott využije situace a běží k ní. Oba hlídači se rozběhnou za mnou. Běžím pryč. Cesta ke zlomenému stromu mě vyčerpala. Nemám šanci jim utéct. Ulička končí a tak zahnu za roh, ale tam už na mě oba hlídači čekají. Vzpírám se, ale jsou na mě dva. Vlečou mě pryč.

A nikdo to nevidí.

Když konečně dorazíme k maličkému bunkru, jsem celá utahaná a podřená na loktech i kolenou, protože jsem se celou cestu marně pokoušela hlídačům utéct. Vlezeme dovnitř a já zjišťuju, že bunkr byl jen vstup do rozsáhlého podzemního sídla. Něco zapípá a jeden hlídač řekne: „Hlásí se pětka. Objekt dorazil do hangáru.“ Potom otevře dveře před námi, strčí mě do nějaké chodby a dveře za mnou zabouchne. Celá vyděšená se okamžitě rozběhnu hledat východ. Běžím podél bezpočtu dveří na konec chodby, kde svítí červené světlo. „…le moje dcera žádný Ledový sen nemá!“ Táta! Které to jsou dveře? Slyšela jsem, jak mluvil! Byl to on! Zaposlouchám se. „...chcete. My máme dost času,“ uslyším znova. To mi stačí. Vší silou se rozběhnu proti dveřím, které však povolí velmi lehce, takže se záhy ocitám na podlaze, přímo u nohou dalšího hlídače. Za ním spatřím tátu. Jeho levý rukáv je celý od krve. Překotně se zvedám na nohy a dobíhám k němu. „Jsi v pořádku, zlatíčko?“ zeptá se táta. „Ano. Ale ty...“ „Už toho bylo dost!“ Okřikne mě hlídač. „vstaňte slečno,“ dojde ke mně, „vy jste zřejmě důvod, proč jsme postřelili vašeho otce,“ „To není pravda…” chci se ohradit, ale hlídač mě přeruší: „Půjdete se mnou.“ „A tátu pustíte?“ „Prozatím zůstane tady.“

Jen nerada se nechávám vyvést z místnosti. Kéž bych se mohla nějak bránit. Naposledy se otočím na otce. Naznačuje mi… abych... zvedla... koleno? Cože to? No jasně! Hlídač má v ruce pistoli. Dupnu mu na nohu a druhou nohou mu vykopnu pistoli z ruky. Ta letí vzduchem, ale hlídač se po ní natahuje. Kopnu ho do holeně a chopím se pistole. Hlídač se oklepe a pokouší se mi ji vzít. Zmáčknu kohoutek.

Ozve se rána a hlídač se válí v krvi. Doběhnu k otci a rozvážu mu pouta. Beru ho za pravé zápěstí a běžíme pryč. Na konci chodby s červeným světlem zahnu doprava. Spatřím několik hlídačů. Okamžitě se otáčím a vrážím do táty. Běžíme na druhou stranu ke dveřím, kterými jsem vstoupila. Otáčím se a střílím za běhu. Táta otvírá dveře. Pistoli došly náboje a jen naprázdno zacvaká. V tom ucítím ostrou bolest na břiše a na prsou. Vybíhám za tátou ze dveří. Taková bolest. Před bunkrem padnu na zem na levý bok. A ucítím něco tvrdého. Nůž! V mé kapse!

Táta se otáčí a vrací se za mnou. Dveře od bunkru se rozletí a z nich vyskočí poslední hlídač, který zřejmě přežil mou kanonádu. Zamíří pistolí na otce, ale můj nůž už letí, a tak i poslední hlídač padá na zem. Jeho krev barví sníh do ruda.

Motá se mi hlava a táta mě bere do náruče. „Vydrž dítě moje,“ zašeptá. „Ten kámen je ve zlomeném stromě, ale nechoď tam tati,“ mumlám vysílením. Táta něco namítá, ale já to slyším jakoby přes vodu. Hlava je tak těžká, až mi přepadne dozadu. Táta mi ji nadzvedne a zase něco říká. Vůbec mu nerozumím. Do obličeje mi sněží, ale už mě to k životu vůbec neprobírá. Bolest na prsou ustává. Připadám si těžká.

Jen by mě zajímalo, co to znamená „ladovská zima“...